

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.
Néptanulónak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1,50.
Egyes szám ára 10 kr.

Felolvas szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Megjelenik hetenkint kétszer: vasárnap és csütörtökön.
Szerkesztőség: Gromon- és Zrinyi-utca sarkán.
Kiadóhivatal: Csendes-utca TOTU-féle ház.

A kernyajai mandátum.

A kernyajai választókerület újból választásnak néz előbe.

Ez a sokat zaklatott, ellenzékiből kormánypartivá átkényszerített kerület, melynek olyan tiszta ellenzéki érzületű választói vannak, mint pl. az ó-morovicziaiak, újból választani fog, mert képviselőjük úgy látszik fölcseréli a zajos parlament életet a nyugalmasabb hivatalnokoskórással.

Az összeférhetetlenség folytán miniszteri hivatalnok nem lehet képviselő, és így Széchenyi úr is kénytelen lesz letenni mandátumát.

A kormánypartot hihetőleg veszteség fogja ez által érni, mert a veszteség be fog állani valószínűleg azzal, hogy a kerület elvesz. (Nem pedig azzal, hogy képviselője vesz el.) Mert ha az alkotmányos költségeket talán soknak találják a szabadelvű urak, ha talán röstellének az egész hivatalos apparátust egy választási ciklus alatt kétszer is mozgásba hozni, szóval, ha az öt éven belül terhesnek látszanék előttük, megismételni mindazt a hallatlan erőlködést, törvényes és törvénytelen eszközöket, melyekhez a mult választások alatt folyamodtak, — akkor akár ne is léptessenek fel követjelöltet, — mert a kernyajai választókerület túlnyomó többsége ma ép úgy, mint évekket ezelőtt, — tiszta ellenzéki elveket táplál.

Kérdés hát, hogy honnan voltak a mult választások alatt azok az erős választási küzdelmek?

Kétséget sem szenved, hogy a kernyajai kerületben az erős harcok, a melyek a kormánypartnak röstelli né való győzelmére vezettek, nem az ellenkező elvűek arányos felszámolásának tulajdonítandó, hanem a hivatalos pressió, az erőszak, a csábítás és alkotmányos éle-

tünk egyéb ilyen diszvirágainak, a melyeket sehol se ápoltak buzgóbban, mint épen a kernyajai kerületben.

Hiszen a kerület két főszolgabírói járás közé van ékelve, és a politikai hatóságok, a kormányparti főkor-tesek minden követ megmozgattak, hogy jelöltjüket keresztül vigyék.

A mult választásokon sikerült is ez. Németh Albertnek, a 48-as párt e veterán bajnokának buknia kellett Széchenyi Jenővel, az új emberrel szemben. Ez történt négy év előtt. Vujevich Zakár sem járt jobban tavaly. Nemes-Militics választói döntöttek el a harcot, e választók, a kiket plébánosoknak természetesen nem volt nehéz a maga részére megnyerni.

Am ezuttal másképp áll a dolog. Valószínű ugyan, hogy a kormánypart megint csak hagyományos fegyverreihz fog nyulni, de azért a kernyajai kerület választói — már a kiket e díszes név megilleté, mert hiszen a ki parancsra szavaz, az nem nevezhető választónak, — tehát mondjuk, a független érzelmű választókat ne tántorítsa el semmi sem a zászlótól, melyhez olyan soká hívek tudtak maradni.

A jövő választáson mi is aktíva fogunk lépni. Az ellenzéknek szent ügyét nem szabad, nem lehet elhanyagolni.

Meg kell mutatnunk, hogy ez a szegény ország, melyet a mai kormány 13 évi uralma nemcsak anyagilag, hanem erkölcsileg is a tönk szélére juttatott, — még mindig mutathat fel olyan kerületeket, hol az elvtisztaság aczellát hiába igyekezik megmarni az érdek rozsdáját!

Mutassuk ki a kernyajai kerületet is ilyennek, és igyekezzünk legalább részben pótolni a veszteségeket.

melyeket az ellenzék Bács-megyében a mult választásokon szenvedett.

Mert tagadhatatlan, hogy az ármány hallatlan agyarkodásai oly hihetetlen változást vittek végbe nem egy ellenzéknek ismert kerület érzületében, a mult választásokon, hogy elhez csak Hont vármegye példája fogható.

Ezt kell most helyre tününk.

Nem reméltük, hogy az öt évi exclusion belül alkalmunk lesz újból a választási harcokba bocsátkozni, de most mintha a gondviselés is az ellenzék számára tette volna betölthetővé a kernyajai képviselőiséget.

Es mi ott leszünk a választásokon, az ellenzék jelöltje nem fog ezuttal sem hiányozni a küzdőtérrel.

Választó polgari a kernyajai kerületnek, szólnuk ti hozzátok!

Mutassátok meg, hogy a hazafias érzület legelső helyet foglal el a jó magyar ember szívében és hogy az elvekért nem habozunk feláldozni minden személyi tekintetet, elutasítani minden csábító ajánlatot és legyőzni az érdek ördögének minden kísértését.

Ne esüggessen el benneteket az erőszak, melyet talán látni, tapasztalni fogtok, melyet már eleget láttatok, tapasztalhattok. Az ellenzék diadala csak idő kérdése lehet, — a „leányzó nem halt meg, a leányzó csak alszik.“ — mondja a szentírás.

Kik érezni tudjátok a keserves közállapotokat, kik látjátok pusztulást mindenek a mi a haza údvére szolgálhatna, és érzitek a terheket, a melyek minden vízszontszolgáltatás nélkül roskasztják vállaitokat, ne tántorítottatok el magatokat és mutassátok meg, hogy a derek, lelke meggyőződését követi. — et si fractus illabatur orbis!

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

Fiumében.

I.

Hideg reggeli szél fújja meg arezomat, a mint a waggon ablakából kihajolva kémelem a tájat. Jobbról a köves Karszt meredek sziklafala tornyosul az égnek, míg balról melly völgy fenekén lapul a hegyhez, eserepődeli házaival, vén vártemplomával, ékes kikötője a magyar-horvát tengerelleknek. B u e c a r i. A kies völgybe mélyen benyúló tengerelő hullámait most csak szeliden borzolja fel a reggeli borlisa s a vonat zakatolása élnym minden zúgást, a mi a magasba törhetne fel.

Thalatta, Thalatta, du ewiges Meer!

A merre csak ellát a kívánsí szem, simán látom elérőlni a Quarnero kék vizeit. Dél felé Cherso szigetének vörös sziklafalai határolják a kilátást, Vegliának partja majdnem összeszűrköl a tengerrel, delnyugatnak az istriai part mentén a Monte Maggiore kupolája szaggatja a fellegeket. Keletfelé a „Mal Tempo“ (rossz idő) szoros szomszédságában tündök a messzeségbe, a Frangepánok ősi vára — Porto-Ré, és sehol egy vitorla, sehol egy füstfelhő a vizeken.

A görkoesi pedig lassu ereszkedéssel halad tovább Fiume felé. Fejünk fölött Tersato kopott tornya ölelekezik az örökzöld repkényvel, s a mint a Fiumara hidján átrobogunk, már benn is vagyunk a városban.

Fényes gyöngye a magyar koronának, ki fogantatál az Árpádok idejében, újjászületél 1867-ben és kizitatol már évtizedek óta, regniecslaris bizottságoknál alatta, — de megfeszítettai soha sem fogsz, — üdvözöllek én!

A kapucinus klastrom sötét cyprussai alatt megy a yasut, keresztül a városan, a tengerparti állomásig, hol már készen a fogadtatásra, — töltött puskával áll a fináne.

Vörös siphás hordár, kék siphás vasutas, fekete siphás rendőr és siphátlan tallján gyerek zsvaja között szállók ki a peronra onnan pedig tovább a moló felé. Útközben nyazsgó leányokaságunk kell keresztül torni. Rajokban sietnek a dohánygyári munkásleányok a gyár felé. A legfőbbnek, elesigázott, barna arcán már-már kiült a gyilkoló betegség, mit a dohánypor, kőszénfüst ütlet beljük. A szegények oda lát laknak Horvátország hegyi falueskái-ban és két-három órai gyaloglás után érik el csak a munkahelyet. Az óriási fáradság, mellyel száraz kenyérüket megkeresik, meg is átszik valamennyin.

Oh te jámbor dohányos, ki fekete kavéd mellé oly leirhatatlan élvezettel gyujtasd a havanaszivarra, bizony nem tudod, mennyi kínos munka gyümölcsöt égeted hamuvá! Lám a fiume matrózban van annyi pietás, hogy a világért nem gyujtana ilyen fáradságos productumra. Határtalan szerénységében nem megy tovább a bagózásnál, azt is csak illó ürügy alatt teszi.

Egy emberséges esónakost az Adamich-molon, épen abban a pillanatban szólítottam meg, hogy himbaljon meg egy kicsit a tengeren, mikor a reggeli utáni dohányporciót készült falattá gyömöszölni.

„Mit művelsz atyámfia“ — kérdeztem tőle beszállás közben. „Faj a fogam — kérem“ — magyarázta becsületlenül.

A sarka pedig elkezdett ringatózni az öböl, szivarványosnű hullámain. Mert igenis szivarványosnű vala a sós víz, am ezuttal nem a napsugártól, hanem Fiume petroleum finomítottól. A használhatatlan sürű olajréteg, a mit a gyárból kibocsátanak, hét-féle színben ragyog a vizeken, és terjeszt maga körül páradan világvárosi illatot.

Körüljárjuk a régi, jó Adamich-molót, hol békésen ébrednek éjjeli álmuksból a helyi gőzök. Ott van az „Abbazia“, mozogni kezd a „Sibyll“, és békésen álldogal a „Hrvat“. Pedig odabenn a városban nem igen békés a Hrvat.

Majd nemokára otthagynom az én jámbor esónakosomat, kiszállok és megyek fel a városházába, a „municipió“ tanástermébe, hol már nagyban készül a esata.

Épen választják a városi bizottsági tagokat. S ez nagy jelentőségű esemény Fiumében. Mert a fiumanonak az ő közsegítanása a parlamentje, ez a fiumei urakháza és népképviselőik háza egyben. A tanásterem árkdájai alatt már nyüzsg a feketehűtésokaság. A „szabadelvű“, a „haladó“ meg a horvát pártok tagjai, kezükben a szavazó cédulákkal, hadonásznak, argumentálnak, déli hévvel, mozgókonny öklökkel.

Oh mert nagy a fiumanonak az ő hazafisága! Nagy, legalább a fiumei olaszé.

„Eljen a Magyarországgal egyesült Fiume“ ez a motto. S valljuk be őszintén, ez a hazafiság egy kis ártatlan önzésen alapul. Mert a derek fiumei jól tudja, hogy az ő kedves városa csak Magyarország szárnyai alatt fejlődhetett azzá, a mi. A molóba építél 13 millió forintot a magyarság 20000 fiumei szívé vette meg.

Nem így beszélnek ám a fiumei horvátok. E derek urak az ő követeléseiket a következő szerény pontokban formulálták.

1. Fiume Horvátországhoz csatoltsáék és „Rieká“-nak nevezessék.

2. A magyarok Fiuméből toloncoltassanak el.

3. Az olasz színházat rombolják le és

4. A horvát büntető törvényhozás minősítse szemérem elleni vétségnek azt, ha valaki Fiumében magyarul mer beszélni.

Mint ahogy azonban a város nagy többsége nem hajlandó e pontokat becékelyeztetni, világos, hogy a harcot ékeseredetten folytatják horvát testvéreink.

Az a nagyszakállú barna férfi, és elvtársai odalent a teremben, úgy látszik szintén az elégedetlenek közé tartoznak, mert föl se állanak helyükről, mikor a kormányos „Erviva“ szóval fogadják a nemes grófit, ki a polgármestertől kisérve, előgálja a helyét.

Megkezdődik a tárgyalás, és ezrel együtt megkezdődnek a beszédek; ideges, lármás orációk. Mert a fiumei városi bizottsági tag nem amolyan esondés obstinár vagy megyei virilista, a ki illó reverenciával bolintgatja fejét az állandó választmányi javaslatára. Oh, nem, ez megannyi született debatteur. A szegény kormányzó akár le se vegye finom, aristocraticus kezét a esonytúról. Mikor már előrad a esongetésben, — átadja a szót, a következő szónoknak, a esonytút pedig átadja a polgármesternek. Csengess komám te is!

Menekülök a fulladt levegőből ki a szabadba.

Odakünn mosolygó őszi nap, — sétáló sokaság, — örökzöld thujalombok a parkban.

A színház derült homlokzata előtt egy kedves kis sétányon játszanak víg növédekkel az állami főgymnáziumnak. Laptáznak, fogósdit játszanak, és a mi fő, valamennyi magyarul beszél, átpláncálva olasz anyanyelvük énekeszerű dallamosságát, — idegen accentusát a magyarba is. „Te Csézare, te Lorenzo!“ szólitgatják egymást, mint a hogy a zombori bunyeváez gyerek, ha tisztára meg is magyarosodik, azért megmarad egész életére Matának, Szezonak meg Aczonak.

Dagadó szívvel látom a jövendő város képt előttem. — Magyar szó mindenütt, — az elvetett mag nem hullik itt le hálátlan földre; — megérjük azt az időt, hogy lesz a tengeren nem magyar hajó, mert az már régen van, hanem magyar legénység is.

— A corzon már hullámnak a deli közönség. Vig sarterel-kisérgetnek a tengerészeti akadémiá ifjú növédekkel, — elegáns hölgyek, nyalka tengerészeti hallgatják a katonazenei játkát, és esporttá nőnek a nézők egy-egy kirakat előtt, a havó új tengereluti szállitmányok érkeztek. A kávéházakban tomo minden zúg, mindentűn élet, mozgás, és mint legedesebb fűszere a társaságnak, meg-meg őti föledet a zengetes, drága magyar szó. „Fiume nem volt hanem lesz!“

P. D.

által fizetni, s kívánatra utahajazitást adnak a felragasztás módjára néve is. Az elrontott frankojegyek beválthatók az érték 10%-ának levonása mellett, de csak úgy, ha azok az elrontott horitókön, Japán stb. mutattnak be, s csak miután megállapítják, hogy azok használva meg nem voltak s ha nyílvánvaló, hogy újrakeresése este nem fogor.

*** Mennyit ér egy ember?** Matematikaí pontossággal ki lehet számítani, hogy mennyibe kerülne egy emberi test összeállítására, ha ahhoz elégséges volna a kémia tudománya. Az emberi test áll 13 elemből, mely elemek egy átlagos, 68,5 kg. súlyú testben ebben az arányban fordulnak elő: Oxygen 44, hydrogen 7, nitrogen 1,72, kór 0,8, fluor 0,1, karbonium 12, foszfor 0,785, kén 0,1, kalcium 1,75, kalium 0,08, natrium 0,07, magnézium 0,05, vas 0,045 kg. Ez anyagok, mint elemek előállítva, a következő értéket képviselik: 44 kg. oxygen (barnakóbb) 108 frt, 7 kg. hydrogen (einkum és kénassó) 252 frt, 1,72 nitrogen (a levegőből), 0,1 kg. fluor 1 frt, 12 kg. karbonium (csontszómból) 2 frt 40 kr. 0,785 kg. foszfor 6 frt 80 kr., 1,75 kg. kalcium 38,500 frt, 0,08 kg. kalium 24 frt, 0,07 kg. natrium 21 frt, 0,05 kg. magnézium 75 frt, 0,045 kg. vas 67 kr., 0,8 kg. kór 10 frt, 0,1 kg. kén 4 kr. — Ez összesen annyi mint 39,000 forint 90 krajczár. Szörnyű dolog elképzelni, hogy mindenki, még a városlegit bozótkóban lakó magánzó is 39 ezer forint és 90 krajczárnyi tőkét hordoz magával s a nemzeti színtéjek büzgő kedvelőinek mikor reggel kifordított zsebekkel indul hazafelé, még mindig 39 ezer forint és 90 krajczárja van. Másrészt azonban igen orvondetes, hogy ezt a 39 ezer forintot nem lehet bejáratni, mert más-mások bizony sok szempontosság fiatallembert egyebet se tenne, mint ezt a tőkét kamatoztatni, olyatéképen, hogy az év fele részén benne ülne a zálogházban, fűrdőző órák és uraságoktól levelet madárgok társaságában. Ilyen hatalmas összeget különben csak akkor képvisel az emberi test, ha az elemeket kémiaiilag tisztán előállítva számítjuk. Ha azokat olcsó vegyületek vagy keverékek alakjában vesszük, p. o. oxygen kalcium, karbonium és foszfor helyett mészkövet és foszforosavas meszet, oxygen és hydrogen helyett vizet, oxygen és nitrogen helyett levegőt, magnézium helyett magnézium, klor és natrium helyett konyhasó veszünk, akkor az emberi test összes értéke csak 95 frt.

☐ Koritnieza-fűrdő. Liptóme gyének a vadregényes fekvésű kies fűrdőhelyén a fűrdővel május hó 15-én nyílt meg, a saison már az eddigi bejelentések szerint is igen látogatottnak ígérkezik. Koritnieza a kassa-oderbergi vasut Rózsahegy állomásától mintegy 2 óra járással az erdősorozata líptó Kárpátoknak egy a természet minden szépségével és gazdaságával felruházott völgyében fekszik. A körülte mértékekre elterülő fenyeseknél fogva mint klimatikus gyógyhely páratlan hatású a test és lélek felhírtására, a kedély életkísérsőre és az idegek erősítésére. Koritnieza egyike hazánk legrégibb fűrdőinek s országos hírnevet évszázadok tapasztalata állapította meg. Később a vegyelemzés és először orvosai tekintélyek is igazolták vizének kiváló gyogyerejét idült gyomornak és bélbetegségekben, főként ha azok vérszegénységtől származnak, máj- és lépdagatoknál (főként változtól eredőknél) sárgaságban, idült székrekedésben, de kiválon fényes eredményre az annyira kellemetlen aranyeres bántalmaknál és sápkóránál. Maga a fűrdő — különösen a legutóbbi évek alatt tett beruházások következtében — a mai kor kívánalmainak minden tekintetben megfelelően van berendezve. A kitűnő hatóanyagok mellett jűhsavókúra, erősítő fűnyőfűrdők, újonnan berendezett hideg-víz-gyógyintézet, massage és szelíd lejtésű arnyas sétautak állanak mint gyogytényezők a közönség rendelkezésére. Az általános egészségügyi felügyeletet, valamint a betegek gyógykezelését több mint egy évtized óta dr. Ormai József megyei t. főorvos látja el mint fűrdőorvos. Az idejű alatt posta, távíró-állomás és gyogyserint is van a fűrdőben. Szeresés topografiai viszonyainál fogva mindig állandó, derült tavasza és ősze van, mért is a fűrdő a felsorolt bajokban szenvedőknek különösen az első- és utósáiban (május 15-től július 1-ig és aug. 15-től szept. végeig) legmelegebben ajánlhatjuk, annyival inkább, mert az árak ez idő alatt tetemesen mérsékeltek, úgy hogy kényelmes lakást és teljes ellátást — mely a betegség természetéhez alkalmaztatik — naponként 2 frt 50 kr-ért lehet kapni. Tanácsos azonban, hogy mindenki jó előre gondoskodjék lakásról a fűrdőigazgatóságánál, mely minden irányban készséggel nyújt bővebb felvilágosítást a fűrdő illetőleg. — A koritniezai ásányvíz borral, kellemben pezsgő áditó italt képez, minek legfőbb bizonyítéka, hogy az első tavaszi töltés minden évben legfelsőbb engedélylyel a király asztalára küldetik. A víz 40 gal 24 üveges ládákkal megrendelhető a fűrdőigazgatóságánál, további Budapesten Édeskuty L. vagy Mattoni és Wille uraknál, palackozként pedig minden vendéglőben és nagyobb fűszerüzletben kapható.

Értéktözsdei hetijelentés.

A „Magyar Mercúr” tudósítása.

Az ünnepek következtében, a most lefolyt héten majdnem teljesen szűnetelt a forgalom és az irány is az előző héthez képest csak nagyon kevéssel javult. A berlini tőzsdéről különösen olyan hangok érkeztek, melyekre igen könnyen reagálnak. Oroszország ugyanis minden áron egy nagy kölcsönt szeretne felvenni, és minthogy eddigi kölcsönadói, Németország és Anglia hallani sem akarnak újabb pénzadásról, a vele rokonszenvező Franciaországnál próbál szerencsét. Azonban itt is aligha lesz szerencséje, mert Németország oly heves és folytonos támadásokat intéz sajtójában a muszka hitel ellen, hogy csak óriási áldozatok árán kaphatna esetleg Oroszországtól kölcsönt. De ezek a folytonos támadások az orosz értékek ellen, visszahatással vannak az egész értékpiacon, mert a német tőzsdék telítve vannak orosz értékekkel. Nálunk is kezdik esőtteni a kardot, mert a legközelebb összeálló delegációktól katonai czelokra ujabbi milliókat fognak követelni és ehhez meg kell eszámolni a kellő hangulatot. A többi apróbb eseményeket

nem is említve, ez is elég volt ahhoz, hogy az irány ne javuljon a tőzsdén, amár másrészt meg nem is rosszabbodott. Járédek és befektetési értékek piacon elég szűk, mert ha az üzérkedési czelokra szolgáló járédekok alacsonyabbak is valamivel, a többi befektetési értékek mind szűk. Bankrészeségek valamivel olcsóbbodtak. Közlekedési vállalatok értékei szűk. Iparvállalati értékekben ugyan elég jó a hangulat, de csakélya a forgalom. Sorsjegyek szűk, és még most is jól kelnek. Valták és ércváltók ingadozók.

Irodalom.

— **Beküldetett** az országos selejtenyészési felügyelőség jelentése a m. kir. földmívelés ipar és kereskedelmi miniszteriumhoz, a selejtipar állásról 1887-ben. — Bezerédi Pál selejtenyészési felügyelő a tanulságok dolgozatát kitűnik, hogy a 6 tenyésztő vármegye (Bács, Temes, Torontál, Krassó, Baranya, Tolna) 19608 tenyésztő családjának öt korost 354, 412 frt, 71 kr. óri adója meg 207, 691 frt, 12 kr. volt. Egyekben számadatokkal van bebizonyítva, hogy a selejtenyészés 10528 frt, 45 kral többet fizetett viznyit, illetőleg több tényleges értéket juttatott a kinevtárnak, mint a mennyit, ha a leltári vagyon beszerzési áron készpénz-gyánút számba vetjük — visszafizetni törvényesen kötelezte volt. — és hogy 1887-ben az 1886. év végig adott összes állami elöleggek vissza lettek térítve. — Erdős, hogy a selejtenyészési biztos, az iparig íránt mutatózó bizalmatlanság folytán nem tartja elszérnek, hogy a selejtenyészés más megyékben is meghonosíttassék.

Novellatár.

A ki másnak vermet ás, maga esik bele.

— Bünfenyítő történet. —

X... vizsgáló báró elbeszélése után írta: K. Mártonfi Imre. (Folytatás.)

Ezzel egy kisebb értékű gyémántgyűrűre mutatott.

— Ezt jutányos áron adhatom; — negyven forint.

— Jól van, Tudja, hogy nem szoktam alkudni. Itt az ára, kérek számlát.

A báró négy tíz forintos bankjegyet vett elő tárczájából és a segédnek adta át.

A segéd az íróasztalhoz ment, kiállította és nyugtázta a számlát és a legnagyobb köszönet mellett átnyújtotta a „tolvaj” bárónak.

Az utóbbi a számlát oly körülmenyesen tette tárczájába, melynek bizonyos czélya lehetett. Valószínűleg ezzel időt akart nyerni szemmel tartandó a segédet, midőn a a gyűrűket elrakta, hogy megtudhassa, vajjon észre vette-e a segéd az ellopott gyűrű hiányát. Bizonyosan fontos volt rá nézve, erről meggyőződni. Mily okai voltak erre nézve, ezt ne értsük. A segéd bizonyosan nem vette észre a hiányt, mert megjegyzés nélkül zárta el az értékes dobozt ama szekrénybe, honnét kivette volt. Egyébként nagyon könnyű egy gyűrű hiányát 25—30 kózal észre nem venni.

A báró távozott. A segéd tiszteletlenül az ajtóig kísérté, aztán az író asztalhoz ment, az eladott tárgyakat elkönyvelendő.

Negyed óra múlva az nyílt tulajdonosa, Andorfi udvari ékszerész lépett az üzletbe azillet levelel kezében.

— Rózsavölgyi gróf, — így szolt a segédhez, hatszáz forint értékű gyémántot óhajt. A mértéket tudata velem, és szeretné a gyűrűt mielőbb megkapni. Úgy hiszem, van még egy olyanforma gyémánt, legalább tegnap délben, még láttam a gyűrűk között.

— Igen is, főnök úr, — felelé a segéd, még van egy olyan.

— Mutassa csak, és ha a mértéknek megfelel, azonnal elküldhetjük a grófnak.

A segéd ugyanazon dobozt vette elő, melyet előbb Holtai báró elé tett. Azonban a gyémántot nem találta benne.

— Mi ez? — mondá esudálkozva, miáltal a gyűrűk között keresélt. — Nem találom a gyémántot. Ez megfoghatatlan!

— Az nem lehet! A dobozban kell lennie, ha csak tegnap óta nem adatott el, — felelé az ékszerész, ő is keresvén a gyémántot.

De ő se találta.

A segéd is hiában kereste újólag az értékes ékszerdarabot. — Nézze meg a másik dobozt; — mondá a főnök haragos hangon.

A segéd elővette a másik dobozt, átnyújtotta főnökének, mondván:

— Győződjék meg, főnök úr személyesen, hogy a gyűrű itt sines; de ép oly bizonyos az is, hogy ez előtt fél órával még láttam.

Tehát fél óra alatt tűnt el, — mondá az ékszerész esudálkozással. Ez még is különös! Talán ellopták? Egy hatszáz forint értékű gyűrűt elloptak?

— Lehetséges, de nem egészen valószínű.

— Ama idő alatt, melyről ön beszél, vagy azután voltak-e vevők az üzletben? kérde az ékszerész.

— Igen, negyed órával ezelőtt két hölgy és egy úr volt itt.

A segéd elbeszélte, hogy Holtai báró a dobozban levő gyűrűket megtekintette és egyet negyven forintért megvett.

— S ez idő alatt más valaki is volt még az üzletben? kérde a főnök, homlokát ránczolva.

— A mint mondtam, két hölgy; az egyik, egy fiatal leány, ki a báróhoz egészen közel állott és egy érmet választott, míg az asztal tuló végén egy eltérsőbb hölgynek ezüstös asztalkendő szorítékkal szolgáltam.

— Ismerté ön e néket? Bizonyosan egyik se vásárolt semmit. Ismerem e főgásokat. Darabig alkudoznak, aztán ha látják, hogy nem figyelnek rájuk, lopnak és eltávoznak.

— Egyiket se ismertem. De az étes hölgy, két asztalkendőszorított vett, az ifjabbik pedig egy érmet.

— Az mindegy. Azt hiszem, egytérítették. Mig ön az eltérsőbb kiszolgálta, az ifjabbik eltuntette a gyémántot. Nem lehet

másként; mert a báró nem fér gyanu, bohóság volna őt gyanúsítani.

— Ha az ifjabbik volt a tolvaj, — jegyzé meg a segéd akkor megtudandjuk, hogy kiesoda.

— Hogyan?

— Egy pár félbalótt hagyott itt javítás végett, melyért három, négy pár mulva eljön.

— Ugy? — ez talán ezélob vezet. Azonban kétem, hogy eljönne. Mindenesetre menjen on azonnal Holtai báróhoz. Adja át tiszteletemet, értesítse a dolgról és kérdeze tőle, vajjon ismeri-e ama két hölgyet, különösen az ifjabbat, ki mellette állt. A rendőrség eléggé ismeri a tolvajokat, talán sikerülend ama személyt kitűtatni. Aztán a zálogköleszönzöket is értesíteni kell, hogy a gyűrűtulajdonost letartóztatthassák, ha esetleg a gyűrűt elzalogosítaná. Most pedig siessen a báróhoz és jöjjen vissza. A tolvajok után gyorsan kell kutatni, ha czélt akarunk érni.

A segéd rögtön elindult. Az esetet jobban fájalta, mint főnöke. Amár a legnagyobb mértékben bírta bizalmát, emelőfogva a gyanúnak még árnya se érlette; de ama szemrehányás érhetné, — hogy a vevőkre nem figyel annyira, mint köteles volna. E körülmény annyival inkább érinté fájdalmasan, mert ha nyagsággal vádolta önmagát, Most látta át, hogy nem kellett volna oly esekely üzletnek, mint az asztalkendőszorító, egy hoszsan időzni, hanem minden figyelőmet a másik két vevőre irányozni kik előtt értékes tárgyak voltak kirakva. De ez az okoskodás, mint minden ily esetben, már késő volt.

Az ékszerész türelmetlenül várta segédje visszatérteit.

Végre félóra múlva vissza jött. A hír, melyet főnökének hozott, nem volt ugyan biztató a lopott gyűrű visszakérülésére, de fontos a tény megállapítására s a gyanúsított személyre vonatkozólag.

— A báró, — így magyarázta a segéd, — az esemény elbeszélésére eleinte megdöbönt, de csakhamar akként nyilatkozott, hogy szinte gyantotta a történetet. Mert észre vette, hogy az ifjú nő, ki mellette állt, az előbe rakott gyűrűből egy-kettőt kezébe vett és vizsgálta. Sőt most már emlékszik rá, midőn ama személy félig esukott kezével ruhája zsebébe érinté, mintha valamit bele ejtett volna. És annyira föltűnt neki, hogy azonnal gyanakodott. De miután tévedhetett, és az ifjú nő se látszott tolvajnak, elhallgatta gyanuját. Most azonban megesküdhetik, hogy a gyűrűt senki más nem lophatta el, mint ama nő. Egyébiránt közelebről nem ismeri, de tudja, hogy neve Dombi Hermina és Földesiné divatraktárlajdonosnő személyzetéhez tartozik, miután úgy véli, hogy őt látta őt. Az üzletben jelen volt édesebb hölgyet nem ismeri ugyan, de lehetségesnek tartja, hogy a tolvaj-nóvel egyet értet. Az tanácsolja, hogy Andorfi úr ne mulassa el, azonnal a rendőrséghez folyamodni.

A segéd elbeszélésére az ékszerész biztosan meg volt, győződve, hogy a tolvajt földezte, és elhatározta a báró tanácsait azonnal követni.

— Szeresese, — mondá, — hogy a báró ama nő nevét tudja; most, ha az ügyet sürgetem, nagyon valószínű, hogy az értékes gyűrűt vissza kapom. Csak azt sajnálom, hogy a báró se lesz ment a zaklatástól. Mint a tolvaj elleni fötanu, többszor lesz kénytelen a törvényszék előtt kihallgatás végett megjeleni. De ezen nem lehet változtatni. Tanubizonyoságot tenni minden polgár köteles, legyen az előkelő vagy nem.

Ezután bérkoesit hozott és a rendőrségre hajtattat.

(Folyt. köv.)

NYILTTÉR.*)

Orvosi tekintélyek által
vessé, hűgydara, köszvény és hólyag bántalmak ellen, továbbá a legző és emésztési szervek hurutos bántalmainál rendelve.

Salvator

— égvényes vasmentes savanyúvíz —
székrekedés, lithium tartalmú orvosi.
Borrühásványvíz igen kellemes áditó italt készíttel.
Kapható ásányvíz kereskedésekben és utó b gyogyserüzletekben.
A Salvator forrás Igazgatóságára Pécs, 1888.

MATTONI-FÉLE
GLISSHÜBLER
legjobb asztali- és üdítő itál,
áldónó hatásának bizonyult köhögésnél,
göcsőajóknál, gyomor- és hólyaghurtnál.
Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

Bútor,

urasági és polgári lakások, villák, szállodák berendezésére, olcsó áron, solid és elegans. Központi árukereskedés a J. G. & L. Frank asztalos és kárpitos cégnek most már csak Bécsben van. I. Krugerstrasse St. Pöltenhof. — Bútoraimmal árjegyzékkel kapható 1 frt 50 kr. értékű postabélyegek beküldése után.

* E rovat alatt közölték nem vállal felelősséget a szerk.

Felétés szerkesztő és kiadó-lajttulajdonos:
Dr. MOLNÁR GYULA.

